

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

17 Δεκεμβρίου 2006
Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιδ΄, 16-24)

Τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ στὸ βασιλικὸ δεῖπνο Του εἶναι βέβαιο. Τὸ ὅτι αὐτὸ τὸ δεῖπνο τὸ ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ ὅλους μας κι αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Τὸ ἂν ὅμως θὰ εἴμαστε παρόντες σ' αὐτὸ, αὐτὸ μονάχα δὲν εἶναι βέβαιο. Καὶ δὲν εἶναι βέβαιο, γιὰτὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση καὶ βούληση νὰ ἀνταποκριθοῦμε θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ στὴν πρόσκλησή Του.

Ὅ,τι φυσικὰ προέρχεται ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' Αὐτὸν, αὐτὸ καὶ βέβαιο εἶναι καὶ σίγουρο. Γιὰτὶ ὁ Θεὸς ὅ,τι ὑπόσχεται καὶ ὅ,τι ἐξαγγέλλει, τὸ ἐκπληρώνει στὸ ἀκέραιο, ἄφθονα καὶ πλούσια. Ὅ,τι δὲ ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμᾶς, αὐτὸ εἶναι καὶ φτωχὸ καὶ μίζερο. Μὰ τὸ σπουδαιότερο εἶναι πὼς χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀβεβαιότητα, ἔλλειψη σιγουριᾶς καὶ ἐπανειλημμένες μεταβλητότητες.

Κάνει ὅμως ἐντύπωση ἢ ιδιαίτερη ἐπιμονὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ μᾶς πείσει νὰ λάβουμε μέρος στὸ δεῖπνο Του. Νὰ ἀκριβῶς τί γράφει στὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ: «Καὶ εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τὸν ὑπηρέτη του· ἔβγα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στοὺς δρόμους καὶ στοὺς φράκτες τῶν κτημάτων, ὅπου συνήθως μαζεύονται οἱ περιπλανώμενοι... καὶ παρακίνησε ἐπιμόνως ὅσους βρεῖς ἐκεῖ νὰ ἔλθουν, γιὰ νὰ γεμίσει τὸ σπίτι μου...».

Μένοντας δὲ σ' αὐτὸ τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, μπορούμε νὰ ἐπισημάνουμε τ' ἀκόλουθα σημαντικὰ θέματα:

Πρῶτο. Μπροστὰ μας ὑπάρχει ἓνα δεῖπνο καὶ ἔχει ἐτοιμαστεῖ ἀποκλειστικὰ γιὰ ἐμᾶς, ὅλους μας. Αὐτὸ τὸ δεῖπνο εἶναι ἡ θεία Εὐχαριστία, ὅπου καλούμαστε νὰ λάβουμε μέρος καὶ νὰ κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ αὐτοῦ ποὺ μᾶς προσκαλεῖ.

Δεύτερο. Αὐτὸς ποὺ μᾶς προσκαλεῖ ἐπιμένει νὰ μᾶς εἰσάγει στὸ δεῖπνο Του καὶ νὰ μᾶς κάνει συνδαιτημόνες Του. Ὅσοι δὲ διστάζουν, τὸ κάνουν ἐκφράζοντας δειλία, φοβούμενοι μήπως ἀποπεμφθοῦν ἢ ἀρνούμενοι τὸ βάρος τῆς πράξεως. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Χριστοῦ χρησιμοποιεῖ τὴν πειθὴ καὶ μόνο, προκειμένου νὰ πείσει τοὺς ἀνθρώπους.

Τρίτο. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀπεσταλμένου, γιὰ νὰ βρεῖ τοὺς περιπλανώμενους ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων, ὑποδηλώνει τὸ γεγονός πὼς ὁ Χριστὸς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους,

ἀπευθύνεται πρὸς τὰ ἔθνη. Καλεῖ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὸ μήνυμά Του, μήνυμα ἀγάπης, γιατί αὐτὸ εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τους.

Τέταρτο. Ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσάγει τοὺς πάντες στὸν ἄπειρο πλοῦτο τῆς ἀγάπης Του. Δίνει σ' ὅλους τὴν εὐκαιρία νὰ γευτοῦν τοῦ πλούτου τοῦ δεῖπνου Του καὶ νὰ βιώσουν τὴ βαρύτιμη δωρεά Του, πὸ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ Του.

Ὅμως ἡ οἰκία τοῦ Χριστοῦ, ἂν καὶ ἀρκετὰ εὐρύχωρη καὶ μεγάλη, στὸ τέλος θὰ γεμίσει. «Θὰ γίνεῖ δὲ αὐτό, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν συμπληρωθεῖ καὶ ὅταν πάντες, ὅσοι πῆραν τὴν πρόσκλησή Του, προσαχθοῦν σ' αὐτήν».

Γνωρίζοντας ὅμως ὁ Χριστὸς τίς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ πὼς στὴν πρόσκλησή Του βρίσκουν φθηνὲς καὶ ἐπιπόλαιες δικαιολογίες, προκειμένου οἱ περισσότεροι νὰ τὴν ἀρνηθοῦν, λέγει τὰ πῶς κάτω λόγια, ὅπως μᾶς τὰ διασώζει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

«Σᾶς βεβαιώνω ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τοὺς προσκαλεσμένους, ὄχι μόνο δὲν θὰ παρακαθίσει, ἀλλ' οὔτε κἂν θὰ γευθεῖ τοῦ δεῖπνου μου!». Διαβεβαιώνει μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χριστὸς πὼς εἶναι σταθερὴ ἡ ἀπόφασή Του, πὸ δημοσίως τὴ διακηρύσσει, ὅτι αὐτοὶ πὸ περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή Του δὲν θὰ λάβουν μέρος στὸ δεῖπνο Του.

Συνεπὼς αὐτοὶ πὸ δὲν περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή Του, αὐτοὶ πὸ δέχθηκαν νὰ εἰσέλθουν στὸ δεῖπνο Του, εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τὸ κάνουν. Δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσει κανεὶς μήτε θὰ τοὺς ἐλέγξει κανεὶς.

Ἐκεῖνο ὅμως πὸ θὰ τοὺς ἐμποδίσει ὀριστικὰ καὶ τελεσίδικα, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς, ἂν μέσα στὸν οἶκο τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν πρόσκλησή Του θελήσουν νὰ σταθοῦν δίπλα Του μὲ ὄλο τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν τους, φέροντας δὲ τὴν ρυπαρότητα τῶν ἐνδυμάτων τους, δὲν θὰ τὰ καταφέρουν, γιατί ὁ Χριστὸς παρέχει τὸ καινούργιο ἔνδυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς διάσωσης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ζητεῖ νὰ τὸ ἀλλάξουμε μὲ τὸ δικό μας τὸ ρυπαρό. Νὰ ἐνδυθοῦμε τὸ ἔνδυμά Του, δηλαδὴ τὴ ζωὴ Του. Νὰ βαδίσουμε δίπλα Του ὡς νέοι, δίχως ρυπαρότητα καὶ κηλίδα μὰ καθαροὶ καὶ λαμπεροὶ!

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τί νόημα μπορεῖ νὰ ἔχει ἓνα ἐτοιμασμένο δεῖπνο καὶ τί νόημα ἔχει ὅτι αὐτὸ ἐτοιμάσθηκε γιὰ ἐμᾶς, ἂν δὲν ὑπάρχει ἡ δική μας συμμετοχή; Μπορεῖ νὰ λειτουργήσει δίχως ἐμᾶς; Καὶ μπορεῖ νὰ γεμίσει ἡ οἰκία δίχως τὴ δική μας παρουσία; Δίχως τὴν ἀνθρώπινη συμμετοχή;

Γι' αὐτὸ, ἂς τὸ καταλάβουμε πὼς εἴμαστε οἱ τιμώμενοι ἀπὸ τὸ Θεό. Μᾶς στέλνει τὴν τιμητικὴ Του πρόσκληση· «ἐλάτε εἶναι ὅλα ἔτοιμα!». Καὶ ἐμεῖς ἀπαντᾶμε μὲ φθηνὲς καὶ

ἐπιπόλαιες ἀρνήσεις.

Χάνουμε ἔτσι τὴ μοναδικὴ καὶ σωτήρια εὐκαιρία νὰ γευτοῦμε τοῦ δείπνου Του, ποὺ παρέχει τὴ ζωὴ. Νὰ γίνουμε δηλαδή μέτοχοι τῆς ζωῆς Του ποὺ χορηγεῖται, γιατί μᾶς ἀγαπάει καὶ θέλει νὰ ζήσουμε στὸ σπίτι Του τρεφόμενοι ἀπὸ δικό Του τραπέζι.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]